

Pennsylvania Prison Society.

I januari 1909 höll ofvan nämnda fängelsesällskap sitt årsmöte, det 122 i ordningen. Sällskapet uprättades nämligen den 8 maj 1787 och är sålunda ett af de äldsta i världen. — Mötesberättelsen, som återgifver ett porträtt af sällskapets förste ordförande, pastor William White, berättar om verksamheten under nästlidet år. — Vid styrelsens sida står en hel rad af kommittéer. Så har en dylik kommitté med flera underafdelningar att besöka fångar i de olika fängelserna i Pensylvanien. En annan kommitté har at besöka fångarnas hem och familjer, en annan at följa lagstiftningen och väcka intresse för reformer o. s. v. Det är sålunda både ett omfattande och mångförgrenadt arbete, som sällskapet utför. Dess hufvudsekreterare ägner sig helt åt dess verksamhet. Ligheten med Howard Association i England är omiskänlig. Hvad som särdeles observeras af en nordbo är det stora antalet präster, som deltaga i sällskapets arbete, så är ju ock fallet i England. Sällskapets verksamhet mötes med odelad välvilja af fängelsesmyndigheterna, som lärt sig uppskatta dess stora betydelse för fångarnes förbättring och upprättelse.

Till denna framställning sluter sig en redogörelse för den stora sammanslutningen af amerikanska fängelsesällskap, The American Prison Association årsmöte i Richmond i november 1908. Från Unionens alla stater hade representanter mött, öfver 500 till antal. Äfven statsmyndigheterna läto sig representera. Betecknande för mötets karaktär var,

att det öppnades med predikan i en af stadens kyrkor. Förhandlingarne pågingo i 6 dagar. Bland de många öfverläggningsämnen må nämnas »om brottslighetens förebyggande och om öfvervakningssystemen, om reformskolor och barn-domstolar, om behandling af vaneförbrytare, om obestämda straff« m. m. — Juristernes sektion uttalade önskvärdheten af att de lagreformer, som genomfördes, måtte omfatta hela Unionen, ej som nu blott den enskilda staten. Låkarne önskade, at de nutida rönen angående brottsligheten måtte alltmera vinna beaktande inom kriminalpolitiken. — För ernående af fångvårdens ändamål vore af största vikt, att alla fängelsefunktionärerna voro män, som förstodo »andan af lagen«, som sålunda togo på allvar sin uppgift att vara fångvårdare. Krafligt ställdes krafvet till kyrkan att deltaga i arbetet. Kyrkan missionerar och deltagar i så mycket annat arbete, men hvad gör hon för fångarne? De äro dock i lika hög grad som hedningarna i Afrika i behof af hennes arbete. — Patronageverksamheten är ett arbete, som borde omfattas med samma intresse som andra former af social och karitativ verksamhet. Vi få ej förgäta, att också den frigifne är vår medmänniska, samhället har därför, rätt förståt, plikt att förhjälpa honom till arbete och existens. — Det mest intresseväckande å mötet synes referenten ha varit redogörelsen för, huru man i Vest Virginia använder fångar till olika slags vägarbeten. Man uttagar härtil båda straf-, bötes- och rannsakningsfångar. Fånge med öfver 5 års strafftid får ej uttagas. Bötesfånge kan genom detta arbete aftjäna honom ådömda böter. För rannsakningsfångar kan denna arbetstid afräknas å det kommande straffet. Frikännes en rannsakningsfånge, erhåller han 50 cents pr. dag för den tid han arbetat å vägarne. Fångarne äro indelade i grupper. Arbetet ledes af ingenjörer. Kommunen eller grefskapet anvisar väg till arbetet, staten bekoster redskap och fångens underhåll. Nattetid vistas fångarne i baracker. 450 man i 12 grupper äro uttagna till detta arbete. Resultaten ha öfverträffat de mest sangviniska förhoppningar. Förr betalade staten årligen

150,000 dollars för att underhålla dessa män i lättja, då man ej hade arbete för dem. Nu får staten årligen stora vägsträckor iordningställda. Fångarna hafva blifvit friskare, lyckligare och moraliskt bättre och staten har fått bättre vägar, ett i dubbel måtto godt resultat. När de komma från fängelset till detta arbete, äro de vanligen svaga, håglösa och retliga, men snart bli de starka, glada och arbetsvilliga. Rymningar förekomma mera sällan. — Visar icke manne detta arbete hän til en reformtanke, som vore värd uppmärksamhet vid behandlingen af de tusentals svenska bötesfångarne?

Aug. Wirén.

Litteratur.

- II. *Weitemeyer: Fra Livet i Københavns Arresthus i 18de Aarhundrede.* (Historiske Meddelelser om København, udgivne af Københavns Kommunalbestyrelse ved Dr. Villads Christensen. Andet Bind. Hefte IV. I Kommission hos G. E. C. Gad.) Anmeldt af *J o h a n G r o v e.*

Aarene 1706—12 herskede der i København Byggetravlhed omtrent paa samme Plads, hvor Øjet nu møder det af Frue Kirkes, Christiansborg Slots og Domhusets Bygmester, Konferentsraad C. F. Hansen et Hundredaar senere opførte Arresthus ved Nytorv, i Forening med Domhuset den nævnte Arkitekts mest karakteristiske Bygningskomplex, malerisk seet. Byens gamle Arresthus, der laa paa en Del af det nuværende Domhus's Plads, var nemlig 1706 blevet for lille, efter at have været i Brug i ca. 30 Aar, og et nyt »Bur til at gemme onde Fugle i« maatte bygges paa Grunden skraas overfor.

Naar i vore Dage et civiliseret Lands Hovedstad staar overfor en saadan Opgave, sættes mange Kræfter i Bevægelse. Kommunalbestyrelsen afvejer ikke blot det finansielle, men ogsaa andre kommunal-praktiske og kommunal-politiske Hensyn, Arkitekten skrider til Værket med Bevidsthed om, at skulde under Travlheden for at tilfredsstille Byraad og Borgmester hans Skønhedssans glippe med Øjnene, vil Pressen og den stedlige Forskønnelsesforening kappes om at holde den vaagen, og ikke mindre aarvaagen vil Retternes og Fængselsetatens Kritik være, om de mangfoldige faglige Krav, som